

Súd: Okresný súd Nitra  
Spisová značka: 16Csp/22/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123201666  
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Šiška, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2023:4123201666.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

7 16Csp/22/2023

Okresný súd Nitra, sudcom JUDr. Borisom Šiškom, PhD., v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, C. D., zastúpený : Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpená: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 480 eur, takto

### rozhodol:

2 16Csp/22/2023

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 480 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

### odôvodnenie:

2 16Csp/22/2023

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 23.02.2023 domáhal od žalovanej zaplatenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 480 eur. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovanou zmluvu o úvere č. 601600291 dňa 08.04.2013 a zmluvu o úvere č. 601600382 dňa 10.09.2013, pričom bol nútený sa obrátiť na súd ako spotrebiteľ, pretože uhradil na predmetné zmluvy žalovanej ako veriteľovi finančné prostriedky prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré nemal nárok, čím na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu. Konanie prebiehalo na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 15C/420/2015, v ktorom konaní bola žalovaná (rovnaká ako v tomto konaní) zaviazaná na zaplatenie sumy 680 eur, ktorá suma predstavovala bezdôvodné obohatenie, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov. S odkazom na ustanovenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. si uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie vo výške 480 eur.

2. K podanej žalobe sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá neuznala nárok žalobcu, ani čo do dôvodu, ani čo do výšky, žalobcovi žiadna ujma nevznikla. Namietala, že priznanie požadovaných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už inak napraviť. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Výšku primeraného finančného zadost'učinenia nie je možné považovať za

primeranú a spravodlivú, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia.

3. Žalobca v replike vyjadril nesúhlas s argumentáciou žalovanej. Uviedol, že tvrdenia žalovanej sú zavádzajúce, pretože žiaden právny predpis nikde nedefinuje podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť deklarovanú žalovanou, a to, že „porušenie práva nie je už možné napraviť inak.“ Právo na priznanie primeraného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok, ktorými sú : 1.) žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, 2.) zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3.) spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4.) právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Výšku uplatnenej výšky náhrady primeraného zadosť učinenia odôvodnil tým, že ujma spotrebiteľovi vznikla minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou vymáhaním údajných nárokov spotrebiteľa, na ktoré nemal nárok, v dôsledku čoho bol spotrebiteľ nútený hájiť svoje porušené práva súdnou cestou.

4. Žalovaná sa v duplike nevyjadrila k replike žalobcu.

5. Súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie. Právni zástupcovia strán sporu ospravedlnili svoju neúčast' a požiadali o vykonanie pojednávania v ich neprítomnosti. Súd vykonal pojednávanie podľa § 180 CSP v neprítomnosti strán sporu a právnych zástupcov strán sporu, keďže mal na takéto postupy splnené podmienky, strany nežiadali pojednávanie odročit'.

6. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, ktoré boli predložené súdu, pričom mal za preukázaný nasledovný skutkový a právny stav :

7. Žalobca ako dlžník a žalovaná ako veriteľ uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 08.04.2013, na základe ktorej boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 200 eur. Tieto sa zaviazal vrátiť v 12 splátkach, celkovo mal uhradiť 396 eur (pri celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom vo výške 196 eur).

8. Žalobca ako dlžník a žalovaná ako veriteľ uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 10.09.2013 na základe ktorej boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 500 eur. Tieto sa zaviazal vrátiť v 12 splátkach, celkovo mal uhradiť 984 eur (pri celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom vo výške 484 eur).

9. Na základe rozsudku Okresného súdu Nitra, č. k. 15C/420/2015-161 zo dňa 22.07.2020 bola uložená povinnosť žalovanej, aby zaplatila žalobcovi (obe strany v rovnakom procesnom postavení ako v tomto konaní) sumu 680 eur spolu s príslušenstvom. Proti uvedenému rozsudku podala odvolanie žalovaná, pričom Krajský súd v Nitre rozhodol rozsudkom, č. k. 7Co/118/2020-212 zo dňa 27.01.2022, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý tak nadobudol právoplatnosť dňa 18.02.2022. V uvedenom konaní súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť uvedených úverov, z dôvodu absencie údajov o konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.). Rovnako judikoval absolútnu neplatnosť úverových zmlúv v časti dojednania zmluvných strán o odplate za poskytnutie úveru.

10. Na základe výzvy zo dňa 16.02.2023 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 480 eur.

11. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v rozsudku, sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje

právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý prešiel aj testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 124/2020), stanovil za jediné kritérium primeranosť finančného zadosťučinenia, pričom vec prejednávajúci senát sa s takýmto výkladom predmetného ustanovenia stotožňuje. Vychádzajúc z uvedeného, v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaného prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia v tomto smere musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opierať. Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

15. Žalobca v konaní požaduje od žalovanej priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 480 eur. Uvedený nárok žalobcovi vyplýva z § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Predmetné zákonné ustanovenie neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku a jeho novšie znenie účinné od 10.06.2013 (zmena vykonaná zákonom č. 132/2013 Z. z.) dokonca zmiernilo podmienky jeho poskytnutia, pretože sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (uznesenie Ústavného súdu SR z 4.4.2017 sp. zn. II. ÚS 229/2017-15). Pretože v konaní bolo preukázané, že zo strany pôvodného veriteľa prišlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pretože pôvodný veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď v dôsledku jeho konania v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch prišlo k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 15C/420/2015, ktoré je právoplatne skončené, bol základ nároku nepochybne daný.

16. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Finančné zadosťučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi, však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (R 48/2022, Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021).

17. Ako bolo vyššie spomenuté, súd výšku primeraného zadosťučinenia určuje úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania,

vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia (Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/76/2017 zo dňa 16.05.2018). 18. Súd v tomto kontexte zoberal do úvahy, že žalovaná konala protiprávne až v dvoch prípadoch poskytnutých úverov žalobcovi, nepomínajúc súdom už judikovaný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (absencia údajov o konečnej splatnosti úveru, absolútna neplatnosť dohody o odplate pre jej rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ), čo možno považovať za hrubé porušenie povinnosti konať s náležitou odbornou starostlivosťou. Podľa názoru súdu je zrejmé, že žalovaná ako dodávateľ a ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úveru musí nevyhnutne poznať zákonnú úpravu spotrebiteľského práva a túto príkladne aplikovať na konkrétne úvery, a aj predchádzať prípadnému porušeniu zákona, ktoré je spôsobilé privodiť ujmu samotnému spotrebiteľovi. Okrem toho, súd zohľadňoval aj skutočnosť, že žalobca musel brániť svoje práva na súde, inak by musel zaplatiť celú výšku úveru, spolu s odplatom, ktorú si so žalovanou dohodol. Žalobca podal žalobu na Okresný súd Nitra v roku 2015, pričom vec bola právoplatne skončená až vo februári 2022 (viac ako 6 a pol roka). V tomto kontexte ide podľa názoru súdu pomerne dlhšiu intenzitu trvania nepriaznivých následkov, keďže až po rozhodnutí odvolacieho súdu v konaní vedenom 15C/420/2015 nadobudol žalobca právnu istotu, že predmetné úvery boli bezúročné a bezpoplatkové. Podľa názoru súdu výška žalovaného finančného zadosťučinenia je primeraná, zodpovedá všetkým okolnostiam prípadu, keď žalobca musel dlhší čas súdnou cestou vymáhať bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovanej od začiatku nepatrilo, čo možno považovať za zásah do jeho psychickej integrity. Dĺžka trvania protiprávného konania v tomto prípade predstavuje pomerne výrazný zásah do psychickej integrity žalobcu, ktorá skutočnosť už sama o sebe odôvodňuje súdom priznanú výšku primeraného zadosťučinenia. V naznačenom kontexte súd prihliadol aj na subjektívny prístup žalovanej, ktorá v konaní neuznala nárok žalobcu, ani čo do základu nároku (hoci tento bol preukázateľne daný a nespochybniteľný, vzhľadom na textáciu zákonnej úpravy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa), ani do výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Za absurdné skutkové tvrdenie považoval súd tvrdenie žalovanej vo vyjadrení v odpore proti platobnému rozkazu, kde táto uviedla, že žalobca sa mal možnosť brániť už v počiatočných kontraktáčnom postupe a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. V uvedenej súvislosti súd pripomína, že pokiaľ žalobca nemal právne vzdelanie, nemohol mať v čase podpisovania zmluvy pozitívnu vedomosť, že úverová zmluva (resp. aj zmluva), ktoré podpisuje neobsahujú obligatórne náležitosti požadované podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prihliadol aj na celkom nekritický postoj žalovanej v tomto konaní, keď táto spochybňovala aj základ nároku, hoci nato nebol žiaden dôvod, pretože právna úprava je v tejto časti jednoznačná. Súčasne podľa súčasnej súdnej praxe môže výška nemajetkovej ujmy zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá by spotrebiteľovi reálne hrozila, pričom v predmetnom prípade je finančné zadosťučinenie je primerané, pretože neprevyšuje výšku priznaného bezdôvodného obohatenia (teda výšku ujmy, ktorá by inak žalobcovi hrozila), čo môže slúžiť pre žalovanú ako výstraha pred ďalším možným porušovaním zákona o spotrebiteľských úveroch a predchádzať tak ďalším porušeniam zákona, pričom výška požadovaného finančného zadosťučinenia má satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a odstrašujúci účinok na dodávateľa, teda žalovanú. Z uvedených dôvodov je žaloba žalobcu o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 480 eur v tejto časti dôvodná a súd jej vyhovel. Pretože nebol dôvod určiť dlhšiu lehotu na plnenie, súd podľa § 232 ods. 3 CSP rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 480 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, čo pre ňu ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov nebude predstavovať ujmu, ktorá by jej znemožnila ďalšie realizovanie podnikateľskej činnosti.

19. Nad rámec uvedeného súd poznamenáva, že žalovaná v rozpore s § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, namietala, že priznanie požadovaných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už inak napraviť. Takúto podmienku uvedené zákonné ustanovenie vôbec neobsahuje, preto sa súd uvedeným skutkovým tvrdením už ďalej z dôvodu hospodárnosti nezaoberal.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol meritorne úspešný v celom rozsahu, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Hoci § 255 CSP neobsahuje obdobné ustanovenie ako OSP (§ 142 ods. 3) zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo). V

týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Výška primeraného finančného zadosťučinenia totiž závisí od úvahy súdu, ktorú nemožno nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška primeraného finančného zadosťučinenia je potom druhotná a nadväzujúca. Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania (v nepatrnej alebo prevažnej časti). Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Žalobca bol však v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania z celej prisúdenej sumy (480 eur). Súd súčasne nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, tieto netvrdili ani strany sporu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník § 262 ods. 2 CSP.

### **Poučenie:**

2 16Csp/22/2023

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.